

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. X. Abulæ iuuit Mariam Diatiam in heroicis eius virtutibus; & fuit
mutua quædam & vtiliſſima inter eos conferentia circa quinque patiendi
fontes

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

riorum fidei illustrationibus ac sensis; & nominatim ipsius Christi crucifixi; in cuius conspectu longo tempore hærebat in oratione, quam seueram etiam poenitentia comitabatur.

CAPVT X.

ABVLAE IVVIT MARIA M

Diatiam in heroicis eius virtutibus; & fuit mutua quadam & utilissima inter eos conferentia circa quinq; patiendi fontes.

D in quo maximè eluxit P. Balthassar in Abulensi ciuitate, fuit auxiliū, q̄ præstitit duabus insignib. foeminis, quæ eo tēpore cū raro virtutis exēplo illi fuerūt. Quarū altera fuit Maria Diatia, cuius sãctitas fuit valde nota ac celebris in eo loco; & hucusq; eius memoria durat; dignaq; est, quæ perpetuò inter fideles perduret, vt ex eius heroicis exēplis fructum capientes erubescant, quod paupercula quædam rustica, quasi a stellio (vt Salomō dixit, & S. Gregorius expēdit) *manibus inuitēs* eò cōscēderit, vt *raretur in adibus Regis*, nō terreni, sed cælestis, cōuersationē suam continuā habēs in cœlis: ipsi verò habentes præstātiores dotes ad ascendēdum & volādū, hæret in infimo terrenis suis affectionib. vincti. Fuit pia hæc mulier valde foelix; quod P. Balthassarem accesserit; à quo plurimūm fuit in hoc suo ascensu adiuta: sed & ipse Pater foelix fuit, quod illa ad ipsum venerit: nam & ipse fuit feruen-

a *Prou. 30.*
28.

lib 6. *Moral.*
cap. 5.

feruenti eius exemplo multum adiutus : & ex ijs
 quæ illa præstitit, innotuit ipse in illa ciuitate
 valde, fuitque in magna apud nos opinione. Fuit
 hæc Mater Maria Diatia è Vita Abulensi Pago or-
 riunda : quæ cum per quadraginta vitæ suæ annos
 in Castitate vixisset, cum magna sui recollectio-
 ne, & bono totius plebis exemplo, post vtriusque
 parentis obitum : desiderans Deo perfectius ser-
 uire, venit Abulam : vbi quidquid habuit, distri-
 buit pauperibus, vt mendicato vitam duceret : id
 quod præstitit accipiens præcisè, quod omninò
 esset ad vitam ducendam necessarium. & cum
 multò ante votum castitatis edidisset; tunc adie-
 cit etiam Paupertatis, & Obedientiæ erga suum
 Confessarium seruandæ : vt etiam in sæculo ma-
 nens modum aliquem religiosæ vitæ teneret, ser-
 uans meliori, quo posset modo tria illa vota, in
 quibus Religionis substantia consistit. Inspirauit
 illi Deus, vt Patribus Societatis Iesu confiteretur;
 & quamuis illi Obedientiæ votum non admise-
 runt: illa tamen, quod ex se erat, ligare se voluit,
 suæque libertate priuare, offerens Deo integrum
 propriæ voluntatis sacrificium. Vt autem magis
 esset recollecta, & inclusa, obtinuit ab Episcopo
 Aluaro Mendozio licentiam, habitandi in cellula
 quadam Ecclesiæ sancti Millani, vbi posset sem-
 per assistere sanctissimo Sacramento, cuius erat
 deuotissima : nec inde exibat nisi ad confessio-
 nem, & communionem in Ecclesiâ Societatis.
 Et hac ratione aggressa est vitam excellentissimæ
 perfectionis, in poenitentia, mortificatione, & o-
 ratione, & in omni genere virtutum, idque cum
 adeò excelis rerum cœlestium illustrationibus,

præcipuè sanctissimi Sacramenti: (quod vâcinum suum appellabât) vt quicumque ad eam accederet, obstupescerent; & faterentur, etiam si aliàs valde essent periti, se nunquam adeò exactè sanctæ nostræ fidei mysteria intellexisse, atque cùm eadem illa explicaret.

§. I.

SED multis prætermiſſis, quæ sanctitatis eius manifesta essent testimonia, eò, quòd ea referre præter nostrum esset institutum: ea nunc solum adferemus, in quibus appareat quanta auxilia ad eam perueniendi habuerit à P. Balthassare, qui videns, eam à Dei gratia præuentam, suscepit in se eam promouere, ac perficere: cui etiam diuina Maiestas singularem ad id præstantum gratiam contulit. In id ergo mentis oculos P. Balthassar intendit, vt omnes defectus & imperfectiones, quas in illa obseruabat, ab ea remoueret, altiusq; radices mitteret in profunda humilitate, patientia & insigni obedientia, ac resignatione, mille adinueniens modos ad eam mortificandam. Respondebat enim illi siccè, & asperè, cùm aliquid illa interrogaret; faciebat, illam expectare, & vltimam ad Confessionem accedere etiam si ante alias venisset; sæpè illi negabat, quod petebat, ac inauditam dimittebat: & cùm facultatem illi dedisset, ter in septimana communicandi obingens desiderium, quo tenebatur sacrae Communionis: in hoc ipso tamen illam probabat, & exercebat: vt magis apud Deum proficeret. Et quoniam Iusti non habentes cor suum rebus temporalibus obstrictum & ligatum, non adeò agerunt

ferunt

ferunt mortificationem circa illas; sicut circa res spirituales, in quibus totum solatium, & consolationem suam repositam habent: ideo in his sunt probandi: ut in omnibus sint voluntati Dei resignati, & subiecti, illique soli alligari. In hunc ergo finem dixit ei semel, ne ad communionem accederet, nisi prius ipsi confiteretur: cum aliàs iuberet eam alijs confiteri. Venit igitur illa sequenti die Communioni destinato: ipse verò noluit ad Confessionale descendere, donec intellexit, tres, aut quatuor alias ipsum expectare: cum ergo ipse descendit; iussit alias prius confiteri, & interim aliæ quoque peruenerunt, quas similiter prius ad Confessionem vocauit, & antequam illæ essent exeditæ, audita est undecima hora. Surgens igitur ipse ex sede ei dixit, ut sequenti die rediret. Qua sequenti die veniente, Pater remota disposuit, ut idem, quod pridie eueniret: & hac ratione illam continuit per viginti dies absque Confessione, & Communione. Iudicabat enim Sanctus vir, illam, quod hoc tempore non suscipiendo Sacramenta amittebat, re ipsa compensare quotidiana sua preparatione, & fame qua tenebatur illa suscipiendi; & heroicis patientiæ & mortificationis exercitijs, quæ illam melius disponebant ad eadem postea frequentius & fructuosius suscipienda. Valde sentiebat Mater Maria Diatia hanc dilationem: sed ob reuerentiam erga suum Patrem, replicare non audebat; nec illum deserere, ob amorem erga ipsum conceptum, quamuis adeo asperè ab eo tractaretur: ut lepidè illi dicere soleret: mi Pater, & quid de meis querelis, ac rixis?

A L I-

ALIQVANDO etiam ingressa est templum in crepidis & cum baculo, vt videretur cum aliqua grauitate & autoritate accedere: quam cum Pater Balthassar intrantem videret, ad se vocauit, ac dixit: an fortè ostendere se vellent matronam aliquam, aut Dominam, & nihil illius superbia iam deesse; & statim iussit, ad plateam exire, & crepidis ibi relictis, ingredi sicut oportebat, & ipsam decebat. Quod ad nutum serua illa Dei fecit, non attendens relictas crepidas facile amitti posse, & redeunti prohibuit communionem, in poenam eius leuitatis: quamuis adeò illa se humiliauerit, & institerit: vt communionem tandem ei permiserit. Patiebatur illa in initio Dæmonum persecutiones; & cum semel grauitate eam vexassent, timorem aliquem cōceperat: propterea paruum puellulum curauit in proprio suo cubiculo dormire, quo cum semel P. Balthassar venisset, & stratulum vidisset, in quo puerulus dormiebat, causamque eius rei cognouisset, asperè eam reprehendens; dixit: quorsum hic puerulus, non te pudet, adhuc es adeò infans, vt post tantum temporis hareas adhuc in principijs: tam exiguam habes in Deum fiduciam? quo audito, statim illa stratulum obiecit promptè obediens sui Patris insinuationi: Fuit autem id bono consilio, valdeque ad rem factum: huiusmodi enim personæ non debent Dæmonem nimium temere, scientes, eum nec minimum vestis pilum absq; Dei licentia tangere posse: nec suam fiduciam debent in creatura aliqua collocare, sed in dulcissimi sui Creatoris proiectione, sub quaerunt tutissima.

EX loco suæ habitationis solebat interdum exire, vt præcipuas aliquas Dominas visitaret, cui P. Balthasar dixit: ne tempus ita expenderet, sed potiùs in iuuando Deo. A quo tempore illa nunquam exijt, vt aliquam visitaret. Et cum Dominæ illæ de eius Confessario conquererentur, quod per eum priuarentur solatio, quòd cum illa loquentes habebant: illa, non vt aliæ solent, culpam in Confessarium conijciebat; sed eum potiùs excusabat, dicens: Confessarium non prohibuisse visitationes, sed propriam recollectionem suafisse.

HIS & alijs mortificationibus industrius hic spiritus Magister suam disciplinam exercebat, non solum ob ingentem, quem illa inde fructum percipiebat, libentissimè eas admittendo; sed etiã ob aliorum exemplum; & vt ignaui agnoscerent veros suos defectus, reprehensione dignissimos esse: cum hæc innocens, & in rebus, quæ vix defectus speciem præferabant, ita tractaretur: ac discant, seseque excitent ad suos proprios emendandos.

DENIQVE hæc Dei serua virtutem suam ostendit in perseverantia subiicendi se, & obediendi ei, à quo ad eò mortificabatur; eumque ex toto corde amando, ob tantum commodum sibi ab eo proueniens: quem etiam absentem nunquam passa est ex oculis suis recedere; aut rerum obliuisci, quas ab eo audiuisset: tantique eum faciebat, vt in eius comparatione infantem se in virtute iudicaret. Ac dicere solebat: se in aliquo angulo ad portam cœli cum infantibus baptizatis ante discretionis ætatem defunctis mansuram;

patrem

patrem verò suum magna cum gloria & comitatu ad altissimum locum ingressurum. Et alludens ad consuetudinẽ ipsam reprehendẽdi, lepide addebat, quod Pater ascendens cœlum, ipsamque in loco adeò humili videns, dicturus esset: Istic hæsisisti vetula, pigra & ignava! Sed quam ipsa de se humiliter adeò sentiret: fuit certè magna in oculis Dei, & Magistri ac Ducis sui: qui etsi eam mortificaret, & humiliaret: magnam tamẽ de ea habuit opinionem, magnique eam faciebat cui etiam postea, vt quotidie communicaret, concessit, ob insignem & extraordinariam ad sanctissimum Sacramentum deuotionem; fidemque adeò viuam præsentia Domini in eo latentis, atque si ipfis oculis eum videret. Et nonnunquam in sacra Hostia à Sacerdote eleuata videbat iuuenem extremæ pulchritudinis, & in calice ipso videbat sibi videre rubentem sanguinem Christi, & quasi ex calido, & recenti vaporem aliquem ascendere, & cum sacra Hostia diuideretur, videbatur sibi videre Deum integrum in vtraq; parte diuisa. Quod cum ipsa cuidam Theologiæ Magistro referret illeque admiraretur se talia à rustica fœmina audire: illa cum magna sinceritate respondit: certè ego existimaui reliquos etiam idem videre. Et colloquens cum Christo ipso de hoc mysterio, dicere ei solebat: mi Domine, aliquidne istic superest mihi dandum? hac dulci & amorosa interrogatione insinuans, infinitum bonum, quod ibi accipiebat; & satietatem, quam ita ex sacra Communionem sentiebat; vt maneret semper noua famens, quotidie communicandi.

§. II.

VALDE tamen utile & magni solatij erit, hinc referre, quæ ego ipse à Patre **BALTHASSARE**, in quadam exhortatione audiui, cum nos ad libenter patientium exhortaretur, ob ingentia bona, quæ inde prouenirent: inter alia autem mentionem fecit cuiusdam Conferentiæ, quam habuit cum Matre Maria Diatia circa quinque fontes aliquid patiendi absque culpa propria, qui simul etiam erant fontes magnorum meritorum pro ijs, qui benè eisdem uti nossent cum patientia, & conformitate cum voluntate **DEI** illos mittentis. Reflexione autem facta, ut eorum recordarer: hi quinque mihi esse videntur. *Primus*: ferrè temporis iniurias; cum scilicet ingentia sunt frigora, aut æstus, humiditates, aut siccitates, & horrendæ aliæ tempestates, tonitrua, venti, terræ motus & similes: ita ut in his omnibus gaudeamus, propterea quòd **DEVS** ita velit. Ad quod propositum retulit nobis, quod cum Abulæ ingentia essent frigora, quibus illa valde affligebatur, propterea quod nec vestes, nec calceamenta haberet, ad ea ferenda, & locus habitationis valde expositus illi incommodo; & quodam die coram sanctissimo Sacramento tremere, ac de frigoris seueritate quereretur: dixit illi **DOMINVS**: Ego id facio, & tu conquereris? insinuans illi (ut ipse Pater **BALTHASSAR** expendebat)

III

246

a Psal. 38. 10

bat) considerationem, quod calamitates & aduersa à voluntate Dei proueniant, sufficere debere ad hoc, ut omnes absque vlla querela & magis potius cum solatio acceptentur, iuxta illud Davidis: *a Obmutui, & non aperui os meum, quonia tu fecisti: Secundus* fons est: ferre molestias & incommoditates corporis, vnde cunquē illa proueniant, siue ab humorum superfluitate, quales sunt morbi, dolores, melancholia, tristitia, caecia, & similes; siue ab ijs necessitatibus, quibus omnes subiaceamus, quales sunt, fames, sitis, somnus, defatigatio, & lassitudo, aut paupertas, ac defectus rerum necessariorum in cibo, vestitu, habitatione, & lecto, aut ab alijs creaturis quae mille modis vexant: siquidem etiam ciues, pulices, & similia animalcula nos persequuntur: & in his omnibus seruanda est patientia, aspicienda ea tanquam prouidentia diuina nobis missa, siue in poenitentia peccatorum, siue ad exercitium virtutum, siue ad alios fines nobis ignotos. *Tertius* fons est; ferre aliorum mores, nostris aut contrarios, aut longe ab eis distantes: cum cogamur agere cum alijs, valde cholericis, aut phlegmaticis, vultuosiss, tardis, aut prauas habentibus propensiones, & complexionibus, quae valde vexant, & affligunt habentem contrarias: in quo genere multum habent quod tolerant Domini à famulis, & è contrariis famuli à Dominis; & ipsi Religiosi, & quicumque in aliqua communitate degunt, vbi variae, valdeque repugnantes esse solent propensiones ac mores: ita Deo permittente ad exercitium Electorum: ita Pater Balthassar nobis dicebat: non esse virtutem perfectam, nisi cum proximis in huiusmodi

occi

occasionibus probetur. *Quartus* fons est: ferre ignominias, contemptus, ac detrimenta, quæ nobis eueniunt ex eo quod alij, qui nos contingunt, & aliqua ratione ad nos pertinent, similia patiantur, cum sit certum, infamiam alicuius sanguine nobis valde coniuncti, aut etiam magni amici, redundare in infamiam reliquorum eiusdem consanguinitatis; & in Religionibus hoc est magis frequens: nam vnus Religiosi delictum & infamia in causa est; cur reliqui eadem notentur: quia vulgus ignarum reliquos iudicat esse illi similes, cuius infamiam culpamue nouerunt. Quod igitur innocentes huiusmodi infamias ac dedecora patienter ac demisse ferant, fons est magnorum meritorum: & P. Balthasar dicebat: hunc esse verè pulpæ bolum absque vilo osse: eò quod, à propria culpa sit liber, & expeditus. *Quintus* fons erat: ferre afflictiones spiritus in rebus diuini obsequij, quæ magnam adferunt pœnam; nec possunt sapè remedium à nobis habere: quales sunt spiritus ariditates, distractiones, obscuritates, animi deiectiones, scrupuli, & varia alia tentationum genera, ac Dæmonis persecutionum, cum horrendis imaginibus & figuris, quæ valde animam cruciant. Sed omnes signatæ, ac limitatæ, veniunt à Dei prouidentia, pro cuius voluntate sunt tolerandæ, quamdiu non possumus illas amouere. Et ad hunc fontem reducitur, quod bono animo ferantur probationes, quas faciunt Confessarij, alijsque DEI Ministri & Prælati ad examinandam aut perficiendam eorum virtutem, qui ab ipsis diriguntur & gubernantur.

Hi sunt quinque patiendi fontes, ex quibus
 vterque valde profecit, qui de eisdem cōferebant.
 Et ipsa Mater Maria Diacia experta loquebatur:
 quia dederat ei Deus feruentia desideria pro eo
 patiendi, eamque liberali manu in quinque præ-
 dictis fontibus exercuerat. Ad instantiam sui
 Confessarij mansit per sex annos apud quandam
 nobilem Dominam Abulensem; qua tamen ig-
 nara, passa est ipsa insignes molestias à domesticis
 famulis, opprobria, irrisiones, verba iniuriosa, &
 opera aliàs valde incondita; tantaque fame pre-
 mebatur, vt delicias reputaret, vel panis frustu-
 lum habere, quo se sustentaret: & in his omni-
 bus stupendum seruabat silentium, sibi persua-
 dens, meritò se ab illis ita tractari. Et cum se vo-
 tis Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ obstrin-
 xit, statim Deus tanta ariditate illam probauit, vt
 die quodam humili & iucunda querela, illi dice-
 ret; & quid hoc est Domine, postquam tibi dedi
 quidquid habebam, & dare poteram, ita me desere-
 ris? hocne tibi bonum videtur? & præter hoc per-
 misit Dæmoni, illam valde vexare, & multos gra-
 uesque morbos ac dolores illi immisit: & nec his
 omnibus saturabatur. Et cum octuagenaria esset,
 hisque calamitatibus valde onerata, longiorem o-
 ptabat vitam, vt plura pro suo creatore patere-
 tur. Et cum sancta Mater Theressa de IESU
 (cuius paulò post faciemus mentionem) ei di-
 ceret, se valde anxie aspirare ad videndum De-
 um: illa respondit, potius se optare, hoc exili-
 um sibi differri, vt plura pati posset; nam in
 hac vita se posse aliquid DEO dare, cole-
 rando poenas, & calamitates pro eius amore;

at in altera non aliud esse, quam accipere præ-
 mium præteriti laboris: & cum satis temporis
 superfit ad fruendum Deo per totam æternitatem:
 æquum esse, hic multum pati propter dilectum,
 ut magis illi placeat. Hæc erat pia harum dua-
 rum sanctarum contentio, & utraque habebat
 desideriorum suorum bona fundamenta; quam-
 uis Matris Mariæ Diatæ esset valde securum:
 quia non proprijs viribus, sed Dei gratiæ innite-
 batur; cuius donum, & quidem valde singulare
 est, aliquid pro eius amore pati. quod apertè
 dixit Apostolus: *b quia vobis (inquit) donatum b Philip-
 est pro Christo, non solum, ut in eum credatis, sed
 ut etiam pro illo patiamini: & ita hæc sancta
 dono hoc locupletata & meritis plena obiit.
 Abulæ foeliciter, & obtinuit à Deo coronam,
 & præmium prolixorum seruitiorum, & ma-
 gnarum tribulationum: à cuius exemplo hau-
 sit etiam Pater BALTHASSAR ma-
 gnam illam opinionem, & æstimationem pa-
 tiendi pro CHRISTO, qui multas
 ei obtulit occasiones, qua posset
 suam vitam sa-
 tiare.*

